

V ý b ě r č. 3
=====

Allen Ginsberg

BÁSEŇ RAKETA

Anály metafyziky

Albert Marenčin
ŘÁD VELKÉHO PANĚŘA

HANA KIRI

Albert Marenčin
Časopis sprostý a zlomyslný
Hovadský manifest

Jiří Stránský

UNIFORMA

BÁSEŇ RAKETA

Transkripce varhanní hudby

Kvátbna v láhvi od ořechů, v kuchyni předtím chnutá, aby se vyjímala ve světle,
dveře šatníku otevřené, poněvadž jsem v něm před chvílí byl, zůstaly vlídně otevřené a čekají na mne, na svého majitele.

Pocítil jsem svou bídu na kavalci na podlaze, když jsem poslouchal hudbu, má bída je důvod proč chci zpívat.
Pokoj se nade mnou zavřel, očekával jsem přítomnost Stvořitele, viděl jsem šedě vymalované zdi a strop, byl v nich můj pokoj, byl jsem v nich já
jako je moje zahrada v nebi
otevřel jsem dveře
Pří víno vyšplhalo po sloupech domku, listy byly v noci pořád ještě tam, kam je umístil den, zvířecí hlavy květin tam, odkud povstaly,
aby myslely na slunce

Dokážu vrátit slova? Zamří myšlenka na transkripci moje otevřené mentální oko?

Dobrotivé hledání růstů, křehká touha existovat z květin, má skromná extaze nad tím, že existuji mezi nimi
Privilegium svědčit o své existenci - vy také musíte hledat slunce ...

Hrom- da svých knih přede mnou a k použití
čekají v prostoru, kam jsem je položil, nazmizely, čas mi ponechal své zbytky a kvality k použití - má nakupená slova, mé texty, mé rukopisy, mé lásky.

Měl jsem okamžik prozíření, viděl jsem cit v srdci věci, vyšel jsem na zahradu a plakal.
Viděl jsemž červené květy v nočním světle, slunce zapadlo, všechny rozkvetly v jediném okamžiku a čekaly utkvělé v čase, až přijde denní slunce a dá jim ...
Květiny, které jsem jako ve snu při západě slunce věrně zaléval, aniž jsem věděl, jak velice je mlují.
Jsem tak osamělý ve své slávě - jen ony tam venku právě tak - vzhledl jsem - ty červené koře květů, volající a zírající v okně, čekající ve slopé lásce jejich listy také mají naději a celou plochou se obrátily vzhůru k nebi, aby přijaly - všechno stvořené se otvírá k přijetí - plochá země sama.

Hudba klesala jak štihlý ohnutý stonek těžkého květu, protože chce - aby zůstala živá - pokračovat do polední kapky radosti.
Svět zná lásku, která je v jeho hrudi jako v květině, trpící osamělý svět.
Otec je zasmělo milosrdný.

Elektrickou zásuvku neuměle přidělali ke stropu, když postavili dům, aby přijala zástrčku, která z ní jakseptří trčí a pchání teď můj fonograf ...
Dveře šatníku jsou mi otevřené, jak jsem je nechal, poněvadž jsem je nechal otevřené, zůstaly dobrotivě otevřené.
Kuchyně nemá dveře, pustí mě tam ta díra, když se mi zachce jít do kuchyně.
Vzpomínám na svou první noulou, H.P. si laskavě vzala mou třešňu,
seděl jsem na přístavní hrázi v Provincetownu, bylo mi třiaadvacet, měl jsem radost, byl jsem opojený v naději s Otcem, dveře do luna byly otevřené, aby mě přijaly když se mi zachce vejít.

Po celém domě mám nepoužívané elektrické zástrčky, kdybych je někdy potřeboval.

Okno v kuchyni je otevřené, aby propouštělo vzduch ...

Telefon - je smutné o tom mluvit - dřepí na podlaze, nemám peníze, abych ho dal zapojit -

Chci aby se lidi uklonili, když mě vidí, a říkali ten má dar poezie, ten viděl přítomnost Stvořite.

A Stvořitel mi dal momentku své přítomnosti, aby vyhovál mému přání a nezhavil mě touhy po něm

Berkolay 1955

Ve skladišti zavazadel Greyhoundu

I

V hlubinách konečné stanice Greyhoundu

sedím mlčky na vozíku se zavazadly koukám na nebe a čekám na odjezd

rychlíkového autobusu do Los Angeles

trápím se ve věčnosti nad střechou Poštovního úřadu na rudém nočním nebi

nad městem

civím přes brejle a s hrůzou jsem si uvědomoval, že tyto vyřlenky nebyly věčnost,
ani chudoba našich živců, neúctkliví úředníci od zavazadel,

ani miliony

plačících příbuzných obléhajících autobusy a mávajících

sbohem,

ani další milióny štvoucích chudáků se z města do města, aby navštívili své

milované,

ani indiánský mrtvý polekaně rozmlouvající s obrovským policajtem u automatu

na coca-colu,

ani rozechvělá stařena a holí vydávající se na poslední výlet svého života,

ani cynický vrátný v červené šepici sbírající své čtvrtdolary

a smějící se nad potlučenými zavazadly,

ani já rozhlížejí se kolem sebe ve strašlivém snu,

ani kníratý črnoch, vedoucí jménem Spade, rozhodující závažnou dlouhou

rukou o osudu tisíců expresních balíků,

ani pederast Sam v autotrénu kulhající z jedné olověné bedny na druhou,

ani Joe u podacího pultu se svým nervovým tikem, zbaběle se usmívající

na zkažníky,

ani šedozelený velrybí žaludek, vnitřní podkroví, kde uskladňujeme zavazadla
v ohavných regálech,

stovky kufříků plných tragédie, kolébajících se dopředu dozadu, čekajících

až budou otevřeny,

ani zavazadlo, které se ztratilo, ani poškozená zrcadla, zmizelé jmenovky,

zničené dráty & přetržené provazy, celé bedny explodující na betonové

podlaze,

ani lední pytle vyprázdňené do noci v poslední úschovně.

II

Teď mi Spade připoměl Anděla, jak vykladal autobus,

oblečený do modrých montárek, s černou tváří, dělnickou šepicí úředního

Anděla,

jak postřkoval břichem obrovskou plechovou skříň, naloženou vysokým černým
zavazadlem,

jak vzhlédl, když míjel rozsvícenou žlutou žárovku podkroví,

a držel vysoko ruce s železnou pastýřskou holí,

III

Byly to regály, uvědomil jsem si, když jsem teď seděl sám nahoře na nich,
v době, kdy obvykle svačím, abych ulevil unaveným nohám,

byly to regály, velké dřevěné police a opěrné sloupky s štámy, nastavené od
podlahy až po střechu, se spřeháženými zavazadly,

- bílá japonská poválečná bedna, křiklavě květovaná & určená do Fort
Brugu,

jedna zelená mexická lepenková krabice s nachovým provazem, ozdobená

jmény do Nogales,

tisíce radiátorů současně do Euroky,

lištevé koše s havajským spodním prádlem,

svítky plakátů rozhozovaných nad Peninsulou, ořechy do Sacramenta,

jedno lidské oko do Napa,

aluminicvá krabice s lidskou krví do Stocktonu

a červený balíček se zuby do Calistogy -

byly to regály a tohle jsem na nich viděl, nahý v elektrickém světle,
 noc před tím, než jsem s tím praštil,
 regály byly udělaný, aby skladovaly naše majetky, aby nás držely pohromadě, dočasné
 rozvstvení v prostoru,
 jediný Boží způsob jak vystavět vratkou strukturu Času,
 aby opatrovaly braňny, poslaly je po silnicích, aby nesly naše zavazadla z místa
 na místo
 a čekaly na autobus, který nás odveze zpátky domů do Věčnosti, kde zůstalo
 srdce a poprvé vytryskly slzy sbohem.

IV

Chumel zavazadel se válí u pultu, když transkontinentální autobus
 přijíždí.
 Hodinky ukazují 12.15 v noci, 9.května 1956, červená vteřinová ručička běží
 kupředu.
 Chystám se naložit svůj poslední autobus. Sbohem, Walnut Creeku, Richmondu,
 Vallejo, Portlandu, Pacifické dálnice,
 rychlonohý Merkure, Bože putování.
 Poslední balík osaměle trůní v půlnoci a trčí v regálu pro zásilky na Pobřeží
 stejně vysoko jako prašné, fluorescující světlo.
 Flat, který nám dávají, je příliš malý, aby se z něho dalo žít.
 Tragedie zredukovaná na čísla.
 To o chudých pantýřích. Jsem komunist.

Buď sbohem, Greyhounde, kde jsem tolik trýpěl,
 rozbila mi koleno a odřel ruku a vytrénoval prání svaly, že jsou velké jak
 vagina.

"Přefikni nějakou hvězdu!" - Gregory Corso

Starý měsíci mé oči jsou nový měsíc s otiskem lidské nohy
 už ne ten Polestín Romeo v opilé řeči potrhlý Pierrot se zviženým
 obočím, cvočářský měsíc
 Ó možný měsíci na Nebi blížíme se k první k nestárnoucím konstalacím
 jmen
 a jako že Bůh je možný jakože Všecko je možné zmocníme se i jiného
 života.

Měsíc politici země plašící a válčící ve věčnosti
 aťkoliv jedinou hvězdu nevyrušili vřesťící šílenci z Hollywoodu
 naftoví magnáti z Rumunska kteří uzavírají tajné dohody s nedomrlými
 zelenými Plutonany -
 tábory otrocké práce na Saturnu, kubánská revoluce na Marsu?
 Starý a nový život hok po hoku, nje katolická církev Krista na Jupiteru
 bude Mohamed hlouznit na Uranu, bude Buddha přijatelný na netečných
 planétách
 nebo najdou se vzkvétající Zoroastrovy chrámy na Neptunu?
 Jaký obhuldný nový církevní plán na uepořádání celého vesmíru rodí se
 v mozku umír jícího papeže?
 Jonem vědec je pravý básník dává nám měsíc
 slibuje hvězdy udělá nám nový vesmír když na to přijde
 Ó Einsteine má jsem ti poslat své vášnivé rukopisy
 Ó Einsteine má jsem se vydat na pouť k tvým bílým vlasům!

Ó přátelé společné cesty píšu vám básně v Amaredodamu v Konru
 kde Spinoza brcusil své magické čočky před dávnými časy
 píšu vám básně před dávnými časy
 s nohama uaytýma už ve smrti
 jsem tsdy nahý bez identity
 o tělesný stejně tak nálo jako tenká čára tažená perem po měkkém pepíře
 satímco hvězda hovoří k hvězdě mnohonásobné, paprsky slunečního světla
 jsou pořád stejně myriády myšlenek
 v jednom ovčíně vesmíru kde byl Whitman
 a Blake a Shelley viděli Miliona bydlet jako by ve hvězdném chrámu
 meditujícího ve své slepotě vidoucívho všechno -
 Teď konečně k vám mohu promluvit sdlovaní bratři z nějakého neznámého
 měsíce
 opravdu k Vám dřepícím na bobku v jakékoli podobě uprostřed platónských
 výparů věčnosti
 Jsem další hvězda.
 Budete jíst mé básně nebo je číst
 nebo sítat s prázdnými hliníkovými talíři na stránky bez slunce?
 sníte nebo překládáte a přijímáte fakta s lhosejně svěřenými tykadly?
 dávám já nějaký smysl zeleným květům receptorů ve vašich očních důlcích?
 máte víze Boha?
 kterým směrem se bude otáčet slunečnice obklopená miliony sluncí?

Tohle je má raketa posílám vskaz tam nahoru

Mimo

aby mě tam Někdo slyšel

Mou nesmrtelnost

bez ocele či kopalnu bazaltu nebo diamantu zlata nebo rtuťového ohně

bez cestovních pasů kartoták cárů papírů výbušných hlavíc

a nakonec i bezě sne

čircu myšlenku

poselství všude a všem stejně

posílám nahoru svou raketu aby přistála na kterékoli planetě která na ni čeká

přetnost mají libezné planety bez peněz

čtyřrozměrné planety kde Smrt promítá filmy

kde rostliny aluví /vybraně/ o starověké fyzice a pozicii semu vyrábějí strovy

nejzazší Planeta kde sedí Velký Mozek Vesmíru a čeká až básně přistane v Jeho

zlaté kapsce

a připojí se k ostatním milostným psaníčkům povzdechům lasky

muzikálním nářkům zoufalství a miliónu nevyslovitelných žabích myšlenek

posílám vám svou reketu jejíž chemie udivuje

víc než mé vlasy mé spermata či buňky mého těla

tu spěchající myšlenku která letí vzhůru s mou touhou stejně okamžitou kstgmaš jako

vesmír a rychleji než světlo
a všechny ostatní otázky ponechávám pro tento okamžik nedokončené a bych
se obrátil a usnul ve své temné posteli na zemi.

Amsterdam 1958

Kyselina lysergová

Je to mnohonásobné monstrum s milionem očí
je to ukryto ve všech svých slonech a svých já
bzučí to v elektrickém pascím stroji
je to elektřina napojená sama na sebe, když to má dráty,
je to chrovská Pavučina
já jsem na posledním miliontém chopadlo pavušiny, ztracený
pokusitel, separovaný, červ, myšlenka, jedno já
jedenn z milionů čínských kostlivců
jeden ze zvláštních omylů
já Allen Ginsberg jedno separované vědomí
já který chci být Bohem
já který chci slyšet nekonečné nejdrobnější chvění věčné harmonie
já, který rozehvěle čekám až mě zničí ta óterická hudba v ohni
já který nenávidím Boha a dávám mu jméno
já který dělám chyby na věčném pascím stroji
já který jsem ztracen

Ale na druhém konci vesmíru Pavouk s milionem očí který nemá jméno
scuká ze sebe donekonečna
monstrum, který není monstrum blíží se s jablky, parfómem, železnicemi, televizi,
lehkostí
jeden vesmír který žere a pije sám sebe
krev z mé lebky
tibetská stvůra s chlupatou hrudí a Zvěrokruh na mém žaludku
tato zaslíbená oběť která se neumí bavit

Má tvář v zrcadle, prořídle vlasy, krev nateklá ve stružkách pod mé oči, kuřák ocasů,
hníloba, mluvící chlípnost
záškub, zavrčení, tik vědomí v nekonečnu
posera v očích Vesmíru
který se pokouší uniknout mému Bytí, neschopný vejít do Oka
zvracím, jsem v transu, tělo mi svírá křeč, žaludek se mi zvedá, voda z úst, jsem tu
v Pekle
suché kosti mýriád mumíí bez života nahých na pavučině, Přízreky, jsem Přízrek
křičím odtud kde jsem v hudbě, do pokoje, na kohokoli, kdo je na blízku, ty, Jsi ty
Bůh?

Nejsem, ty chceš abych byl Bůh?
Neexistuje Odpověď?
Musí být vždycky nějaká odpověď? řekni,
a jestli to záleží na mně říct Ano či Ne -
Dohudík, že nejsem Bůh! Dohudík, že nejsem Bůh!
Ale že toužím po tom aby Ano Harmonie proniklo
do všech koutů vesmíru, za jakýchkoli podmínek za kterých
Ano je ... Ano já jsem ... Ano ty jsi ... jedno My

Jednou My

a musí tedy být To a Oni a Vše bez Odpovědi

plíží se to, čeká to, je to v klidu, je to počato, jacu to Polnice Bitvy je to Skleróza

Multiplex

není to má naděje

není to má smrt ve Věčnosti

není to moje slovo ani poezie

pozor na moje Slovo

Je to Past na Duchy, upletená knězem v Sikkimu nebo Tibetu

rám na němž jsou napjaty tisíce nití

různé barvy, tonisová raketa ducha

na které při pohledu vidím zářit éterické vlny světla

třpytivou energii cirkulující po nitích jako na miliardy let

svazky nití magicky se měbicích přecházející jeden do druhého jako kdyby

Past na Duchy

byla miniaturním obrazem Vesmíru

vědomé vnímající současně navzájem propojeného stroje

který vysílá vlny do Času k Pozorovateli

který vystavuje svůj miniaturní obraz jednou provždy

opakovaný směrem ke středu ve stále drobnějších nekonečných variacích sebe sama

to které je pořád stejné v každé části

Tento obraz nebo energie která reprodukuje samasebe v propastech prostoru hned

od Počátku

v kterém by mohlo být jakási O nebo jakási Aum

a vleče variace vytvořené z tohož slova a krouží sama kolem sebe ve stejném vzoru jako

její původní Zjevení

a vytváří větší Obraz sebe sama skrze všechny propasti Času

zavazl kroužící napříč shluky dalekých Mhvovin a nesmírných Astrologií

obnařených, abychom byli pravdiví sami k sobě, v Mandale namalované na sloní kůži

nebo na fotografii malby na boku imaginárního Slona, který se směje, ačkoli to, jako

Slon

vypadá, je bezvýznamný žert -

mohlo by to být Znamení který drží Planoucí Démon nebo Obr Nadvzdání

nebo na fotografii mého prázdného břicha v prázdnostě

nebo v mém oku

nebo v oku Mnicha, který vyrobil Znamení

nebo v jeho vlastním Oku které nakonec zírá Samo na Sebe a umírá

a přestože jedno oko může umřít

a přestože moje oko může umřít

monstrum s miliardou očí, to Bezejmenné, to Neodpovídající, to přede mnou Skryté,

to nekonečné Bytí

stvára, která rodí sama sebe

děsí ve svých nejdrobnějších detailech hledí všema očima najednou a každým jinak

Jedno a ne-Jedno se pohybuje kupředu po svých vlastních cestách

nesohu za ním

A já tu udělal obraz monstra

a udělal další

cítí to jako Cryptozoidi

leze to a vlní se to pod mořem

přichází to ovládnout velkoměsta

dero se to pod každé Vědomí

je to delikátní jak Vesmír

nutí mně to ke zvracení

poněvadž mám strach že to propasau až se to zjaví

zjevuje se to tak či tak

zjevuje se to tak či tak v zrcadlo
 vyleje se to ze zrcadla jako moře
 je to myriádová vlnění
 vyleje se to ze zrcadla a topí to pozorovatele
 topí to svět a až to utopí svět
 utopí se to samo v sobě
 vyplave to napovrch jako mrtvola plná hudby
 s rachotem války v hlavě
 se smíchem dětí v bříše
 s vřeštěním agonie v temném moři
 s úsměvem na rtech alepó sochy
 to bylo tam
 to nebylo moje
 chtěl jsem to použít pro sebe
 abych byl heroický
 není to ale naprodej tomuto vědomí
 jde si tě vždycky svou vlastní cestou
 doplní to všechny stvůry
 bude to rádio budoucnosti
 uslyší se to samo v čase
 chce si to odpočinout
 je to unaveno posloucháním a zřením sebe sama
 chce to další podobu další oběť
 chce to mne
 dává mi to dobrý důvod
 dává mi to důvod k existenci
 jedno vědomí aby bylo reparované a jedno vědomí aby vidělo
 jsem povolán abych byl Jeden nebo jiný abych řekl jsem obojí a nejsem žádný
 může to pečovat samo o sebe beze mne
 je to obojí Bez odpovědi /neodpovídá to tomuto jménu/
 bzučí to na elektrickém pracím stroji
 vytukává to fragmentární slovo které je
 fragmentárním slovem

M A N D A L A

172

Bohové tančí po svých vlastních tělech
 Nové květiny se rozvíjejí a zapomínají na Smrt
 Nebeské oči mimo zlomené srdce iluze
 Vidím veselého Stvořitele
 Orchestry povstávají při hymně světům
 Prapory a vlajky se třepotají v transcendentu
 Jeden obraz na konci zůstává s myriádou očí ve Věčnosti
 Toto je Dílo! Toto je Poznání! Toto je Konec člověka!

S.F.2.června 1959

/přeložil Jan Zábrana/

Ř Á D V E L K É H O P A N D Ě R A

I.

Statut Řádu
vyhlášený Alfredem Jarrym

- Článek I. Každý uchazeš o čestnou hodnost Člena Řádu Velkého Panděra musí být optřen čtyřmi předky, musí vlastnit mozek o váze nejméně třiceti gramů, nejvýš dvě oči, a prokázat, že bude schopen na požádání předložit přibližně tři sta vlasů a čtyřicet pět vousů z každého podbradku /tento počet se máže v případě zženatých žen předstatně zmenšit/.
- Článek II. Svoji supliku řádně sepsanou na zeleném papíře nechť zašle do Sídla Řádu ve žluté obálce, opatřenou nejméně patnácticentimovou známku. Pro případ, že bude muset uspořádat banket pro čtyři osoby, nechť si schová dalších patnáct centimů, plus určitou sumu franků.
- Článek III. Kromě těchto fyzických a morálních kvalit musí dosáhnout počt v armádě, na magistrátě,, v umění, v kněžském životě,, v obchodě, mezi šlechtou nebo mezi zloději, kteréžto počty posoudí Velmistři Řádu.
- Článek IV. Insignie Řádu buďtež nošeny jen zcela samostatně, kromě vyjímk povolenných Velmistry.
- Článek V. Hodnosti od nejvyšší po nejnižší jsou: Otcové Ubu čili Velmistři, První Synové Ubu, Druzí synové Ubu, Třetí Synové Ubu, Čtvrtí synové Ubu, Vnuci.

Alfred Jarry

II.

Statut Kolegia Patafyziky
/výňatek/

Titul IV.

O malém počtu vyvolených

- Článek 10. Řád Velkého Panděra čili Velký Řád Panděra se obnovuje v nejvyšším lesku. Shoduje se přísně se zakládajícím Statutem, který vyhlásil Alfred Jarry ve svém ilustrovaném Almanachu Otce Ubu /leden, únor, březen 1899/.
- § 2. Ve smyslu tohoto Statutu sčítává Řád věren zásadě Plurality Velmistrů čili Otců Ubu.
- § 3. Nesevaditelný Kurátor, Starosta a Vícekurátor, dále Proveditoři a Satrapové Kolegia Patafyziky jsou de jure Velmistry Řádu Velkého Panděra a tvoří svým shromážděním Nejvyšší Radu Řádu, které předsedá Nesevaditelný Kurátor nebo za jeho nepřítomnosti Vícekurátor.

Titul V.
Následovně

- Článek 12. Patafyzickým emblémem je u b u o v s k ý p u p e k .
- Článek 13. § jediný. "Ha-Ha" /Plovací sval/.

III.

Vnitřní uspořádání
Titul I.
Hierarchie a Insignie

Odznak Řádu je okrouhlý, zlatě obroubený a na jeho ražbě je znázorněn pupek. Větší odznak má v průměru 49,5 mm. Menší odznak má průměr 42,333 mm. Plocha odznaku je různobarevná ve smyslu Hierarchie Šesti Ububarevných Hodností Řádu, totiž:

VĚTŠÍ ODZNAKY

Dočasně Věčný Předseda Nejvyšší Rady Velmistřů čili Nejvyšší Rady Řádu /neboli její Hypostatický představitel/: bílá

Otcové Ubu: Velmistři /srov. supra, Statut Kolegia/:
hovnicková

První Synové Ubu: Veledeferenti /de jure jsou jimi všichni, kdo jsou Regenty od založení Kolegia/:
žlutá

Druzí Synové Ubu: Stoupenci Velkého Hovnicka /de jure jsou všichni ostatní Regenti/:
zelená

Třetí Synové Ubu Veleoficianti /jsou jimi de jure Úředníci-Hodnostáři Regence/:
fialová

MENŠÍ ODZNAKY

Čtvrtí Synové Ubu: Donazení Komtuři čili Kapitulátoři /jsou jmenováni po XII. letech členství rá v Řádu, nebo určení výběrem/:
růžová

Vnucí Ubu: Vybraní Komtuři /de jure jsou jimi Emphyteutičtí Přisedící a Korrespondenti modrá

Větší Odznak LAHVOVĚ - ČERNÝ je udělován Hodnostářům, kteří nejsou Velmistry, ale vykonávají Úřad v Řádu. ŠKŮPÝ větší odznak je udělován Znameníтому Průkopníkovi / a jako Bílý Odznak je jeho nošení mnohem volněji, kata to dokoun/. Srov.infra. Podle článku IV. Statutu Řádu nikdo nesmí nosit Insignie Řádu zároveň s laickými vyznamenáními kromě případů, kdy k tomu svolila Nejvyšší Rada Velmistřů. Kdo tak učiní, bude ipso facto vyloučen z ŘáduPřipínáním Ububarevných Hodností/přirozeně kromě hodnosti Velmistra, která jediná je přisouzená de jure a neuděluje se/ se děje porrekcí /dotyem/. Velekonferentovi /srov.infra/ při této příležitosti asistují dva Náhodní Proporrektori, kteří jsou vybíráni mezi těmi členy Řádu, kteří mají stejnou hodnost jako Přijímatel.

Jeho Magnificence Zakládající Vice-Kurátor Kolegia Pata:yzky, Dočasně Věčný Předseda Nejvyšší Rady Řádu na jedné straně a Nejvyšší Rada Velmistřů na straně druhé, stejně jako Discretorium Řádu mohou vytvářet nebo povyšovat Hodnostáře Řádu nezávisle na Úřadě nebo Funkci, kterou v Kolegiu vytvářejí.

Titul II.

Protostatí Řádu

Pro Velmože Řádu čili Protostaty Šesti Ububarevných Hodností byly stanoveny následující tituly:

1. Pro Velmistry: Dočasně Věčný Předseda Nejvyšší Rady Řádu,
2. Pro Veledeferenty: nejstarší z nich má kvalifikaci Primaria Curulis,
3. Pro Stoupence Velkého Hovnicka Velmož Řádu není děkanátní: je jím Velekonferent, který je za své důležité Funkce v Řádu volen Dočasně Věčným Předsedou Nejvyšší Rady Řádu na základě doporučení Vrchního Konzervátora a Dědičného Statéra /srov. infra/.
4. Pro Veleoficianty: nejstarší z nich má kvalifikaci Korouhevnického Řádu,
5. Pro dosazené Komtuře /čili Kapituláře/: nejstarší z nich má kvalifikaci Normálního Exarchy Řádu,
6. Pro vybrané Komtuře: nejstarší z nich má kvalifikaci Posedlého Exarchy Řádu.

Titul III.

Shromáždění Řádu

Kromě NEJVYŠŠÍ RADY zná Řád ještě následující Shromáždění:

- I. Schůze nejméně dvou třetin Velmistřů, Veledeferentů a Stoupců Velkého Hovniaka tvoří DISCRETORIUM Řádu. Výše jmenovaní Hodnostáři mají tedy za příhodných podmínek její veškeré právo připojit ke svému titulu ještě titul: Člen Diskretoria Řádu. Protostati z řad Veleoficiantů, z řad Dosazených Komturů jsou přítomni Zasedáním Diskretoria a na vyzvání Velekonferenta /kteréžto není zaručeno de jure, které jim není ale nikdy odmítnuto/ se zúčastňují porad. Mají veškeré právo připojit ke svému titulu i titul Přisědicího Člena Diskretoria Řádu.
- II. Schůze nejméně dvou třetí Velmistřů, Veledeferentů, Stoupců Velkého Hovniaka, Veleoficiantů a Dosazených Komturů tvoří Prerogativní Kapitulou Řádu.
- III. TOTÁLNÍ KAPITULA budiž tvořena všemi Ububarevnými Šesti Hodnostáři. Discretorium Řádu má jako jedinou výsadu nikoli Statut, který je nezměnitelný, ale vnitřní uspořádání, je-li toho třeba, nebo měnit Vzhled Insignií. V případě, že by Discretorium nemohlo učinit rozhodnutí svolá Totální Kapitulou. Kromě toho se tyto Kapituly dostavují na zasedání s větší nebo menší okázalostí.

Titul IV.

O Řízení Řádu

Řízení Řádu zajišťuje výkonná emanace Discretoria, kterému se proto říká: OMEZENÁ KOMORA DISKRÉTNÍCH VÝKONŮ.

Zasedá v ní většina Velmistřů. První z nich, který předsedá, si za své vznešené funkce přisvojuje titul Vrchního Konzervátora Řádu. Druhý z nich je Archiphragi-dophoros /čili Ancikancelář Pečetí/. Další dva Velmistři spravují Poklad Řádu. Velký Organický Tomiak spravuje Pfinance. Analagmatický Veledeferent spravuje duchovní nebo pneumatoplynové bohatství.

Toto čtyřčlenné představenstvo je představeno za představitele Velkého Sekretariátu Řádu. Vlastní vedení sekretariátu je svěřeno Věčnému Vysokému Vicesekretáři. Tento Velmistřům pomáhá Velekonferent, který sprostředkovává styky Shorů, Ububarevných Hodností a Organismů a který efektivně řídí všechny viditelné a neviditelné projevy Řádu. Asistuje jim dále Hlasující Kancléř Pečetí, Registrátor a Pod-registrátor a Turkobijce, nebo velitel armády, která zajišťuje řád Řádu.

Kromě toho Kinetický Organ, který má Komoru zajišťovat dobrodružní hybné činnosti, působí jako neutralizátor nehybnosti.

Promotor Insignií, jemuž asistuje různý počet Ko-promotorů, je pověřen na návaznosti v Úřady Velekonferenta připravovat a vypracovávat předběžné podněty, jež by vyvolaly podněty Komory. Podnět vyvolaný předběžnými podněty není předmětem žádné instituce a je ponechán zcela na libovůli Promotora Insignií a jeho Ko-promotorů.

Titul V.

O Velkém Ohledu

Velký Ohled neboli Tribunál Řádu je řízen jedním Velmistřem, který z titulu této funkce přijímá titul Bědičného Statéra Velkého Ohledu. Jeho asistentem je Velekonferent. Nejvyšší Rada jezení v tomto Tribunálu: Velkého Udavače-Obhájece, Velkého Odborníka, Laskavého Arcikomisaře. Kromě nich zasedá v Tribunálu pět Účastných Gratulantů-Temperátorů, kteří jsou určováni speciální procedurou.

Tato Procedura je následující: všichni Hodnostáři Řádu, přirozeně kromě Velmistřů, se sami jmenují ad libitum a nechají své jména zapisovat Hlasujícímu Kancléři Pečetí a Registrátorovi: prvních pět zapsaných je zvoleno, přičemž samozřejmě nejde o primát v pouhém čase, ale v einsteinovakém časoprostoru, voleném striktně spravedlivě. Ti, kteří nebyli zvoleni, přijímají titul Nepredikativních Gratulantů-Temperátorů.

Velký Ohled řeší rozepře mezi Členy Řádu, urovnává přednostní konflikty a sankcionuje přestupky proti Statutu a Velkému Panděru.

Titul VI.

Zvykové práve Řádu

Podle nejobecněji přijímaného zvyku přijímají Velmiatři Řádu označení, jež jim v Kolegiu právem náleží /znamená to, že Proveditelé dostávají přídomek Nejjasnější, nebo Jeho Jasnost, Satrapové jsou nazváni Transseantními nebo Jeho Transseantnost, Prozatímní Neodvolatelní Modakátoři jsou Nehynoucí nebo Jeho Nehynoucnost/. Stejný zvyk rovněž žádá, aby při výkonu řádných funkcí byli Protostati Ububarevných Hodností nazváni takto:

Priekráus Curullis - Převaliký nebo Jeho Převalikost

Velekonferent - Nejplnější nebo Jeho Přeplněnost

Korouhevnik - Nejrovnější nebo Jeho Rovnost

Formální a Posedlí Exarchové - Jejich Rozptyly

V Omezené Kmeře Diskrétních Výkonů vyžaduje vzácná tradice, aby Vrchní Konzervátor patřil ke sboru Satrapů, a byl tudíž nazýván Transseantním a Jeho Transseantností /použití označení Nejtransseantnější není univerzálně potvrzeno/. Archisphragidoros, Velký Organický Tamiaque, Analagmatický Veledeferent, Vysoký Věčný Vícesokretář, dostávají ve smyslu svého titulu označení Jasnost nebo Transseantnost. Proveditel Pfinancí je podle nejvyšších nároků dědičným titulářem Vrchního organického Tamia-kátu. Mesující Kancléř Pečetí a Registrátor mohou být ex usu recentiore nazýváni Převážností. Turkobijce byl naopak odjakživa nazýván Nejsveřejnějším nebo jeho Svě-řepestí. Promotor Insignií vzhledem ke své inchoativní úloze je nutně jedním z Vysokých Hodnostíářů Kolegia, obdařený všemi kredity jeho Magnificence: nosí tedy satrapské, nebo proveditorské označení. Jeho Ko-promíteři jsou obvykle nazýváni jejich Prudkostí pro substantifický charakter své práce, a mohou být podle potřeby označováni jako První, Druzí atd.

Zvyk, který byl zprvu předmětem sporů, a který se - přestože nebyl nikdy jasně de-finován - nyní obecně bere na vědomí, dovoluje Vrchnímu Konzervátorovi a Dědičnému Státérovi, aby nosili Bílý Odznak Řádu, jinak určený pouze pro Jeho Magnificenci. Znamená to podle některých komentátorů, že mohou být pro své Veleposlání považováni za Hypostetické Představitelé Jeho Magnificence, přestože tento titul nebyl nikdy udělen nikomu jinému než Satrapovi Lutembiamu, Proveditelovi pro Rovnonoční, Kororoři a Paři Affiku. Před ještě nedávnější dobou stejná tolerančnost dovolila Promotoru Insignií nosit Šedý Odznak, tento fakt byl ale do té míry posvácen během věcí, že se může považovat za definitivně ustálený.

Dědičný Státér Velkého Ohledu je jediným úřadem Řádu a Kolegia, který se získává roznořováním. Titulář je tedy nucen z důvodů vysoké mravopčetnosti zajistit si mužského potomka, a to všemi prostředky, přinejmenším všemi způsoby, jednoho pro-kazatelného syna. Logika a tradice se zde shodují v tom, že uznávají v Proveditelovi přiděleném k Inkvizici dědičného tituláře tohoto úřadu.

Dědičný Státér je proto nazýván Nejjasnější a Jeho Jasností. Vrchní Udavač-Obhájece a Laskavý Arcikemisař jsou ve výkonu svých funkcí někdy označováni jako Jejich Mírnost, někdy jejich Tvrdost. Dosud nebyl zaregistrován žádný lepší zvyk. Pokud jde o titul Jeho Mírnost, který někdy užívají Účastní Gratulanti-Temperátoři, můžeme o něm pouze prohlásit, že v současné době nemá šance, aby byl přijat jako obecné pravidlo.

V rámci naší hudební činnosti vypsali Generální Proveditel a Vytavatel konkursa na zhotovení Hymny Kolegia Patafyziky.

K O N K U R S

Vyzývají se všichni revoluční, reakční, pokrokové, rozkrokové, zákrokové hudebníci a skladatelé do-deka-fonní, hexafonní, serální, poserální, konkrétní, dechové i dýchavičné hudby i všichni ostatní, aby předložili návrh na

HYMNU PATAFYZICKÉHO KOLEGIA

Tvůrci návrhů si mohou vzít k ruce básníky, spisovatele a zapisovatele, vyžaduje-li jejich skladba slovní doprovod.

Návrhy buďtež zasílány na adresu Generálního Proveditele a Vydavatele / na naléhavou žádost Generálního Administrátora-Opitulátora, Nejjasnějšího R. Fleuryho, do jeho hor do Vínorad u Milníka nad Veslou/ do 1. výmorkovače roku 95 p.e.včetně.

Ve druhé kole bude vypsán

V e l k ý K o n k u r s

v trubení, bubnování, chórovém a mistrovském zpěvu a dechové hudbě atd. za účelem zadání provedení této

H Y M N Y

/Důl. pozn.: Skladby pro víc jak dvoje varhany nebudou k soutěži připuštěny, stejně tak i salvy z námořních děl jsou zakázány, item salvy z volkých, dalekozorných děl typu Tlustá Berta. Neradno též používat lehkého polního dělostřelectva. Tolerují se pouze kulometry typu Maxim./

/Vybral a uspořádal: Albert Karelčin
přeložil: Josef Hajný/

Časopis sprostý a zlomyslný

Hara Kiri, časopis sprostý a zlomyslný - tak ani účelní název jednoho z nejznámějších páříšských měsíčníků, specializovaného na avérázný druh humoru š jakým se jinde sotva setkáme. Podtitul není totiž nějakým pokusem o duchaplnost, ani sebairenickým přisnáním, ale bezmála programem. Na jeho ilustrovaných graficky upravovaných stránkách nenajdeme kreslené vtípy na obyčejné témata, ani na fortovně příběhy, nebo elegantní historky, nenajdeme ani tradiční objekty výměňochu, zavilých Galiků, tyránů a despotů, ani lidové a občanské neřesti, kterými se od nepaměti liší tento druh literatury. Spíš naopak, obrací se v něm to, dočposud leželo v lůdce, chráněno psanými i nepsanými zákony. Proto je právě proto HARA-KIRI časopisem "sprostým a zlomyslným", obrací na psaných všeobecně, co považuje za nedotknutelné a posvátné, za příliš krásné, nebo za příliš hrůzné, za zvrácené nebo přesahující míru vkusu.

Stáří, mateřství, láska, neačoi, žrůtství, gónivé, smrt i sexus - všechno je terčem psanochu. Nenajdeme zde, přirozeně, tradiční znaky z humoru a satiry - duchaplnost, vtip, překvapující poány. Texty a ilustrace usilují a celkem něco jiného; chtějí štoněře šokovat, provokovat jej svojí naivní hrůbostí, útočí prostým roháčstvím na jeho estetické a mravní cítění. Je v tom však současně i něco dětsky prostého, až elementární a svojím způsobem - paradoxní - čisté, protože je bez nejapných naráček a podteků, bez dvojsmělných iluzí. V tomto něm HARA-KIRI předochůdů ani vžerů, zato bezprostředně přebírá prvky moderního umění od šerného humoru až po absurditu a nunsens a dosahuje ve svých nejlepších číslech i jistého básnického účinku.

/zkráceno - Albert Hrončín/

Teletext

ktoré poslaly manželky redakčurům

H A R A K I R I

trávícím dovolenou daleko od rodin.

O d i l l e B e r n i e r o v á : JESTLI SE URYCHLĚNE NEUVCLNĚ NA JEDEN DEN ABY
JOI MNE POLIBIL PŘED SPANĚ MOJE DITE NŘEUDA
MIT OTČE.

B e a t r i c e C a v a n n o v á : KONČENÍ MAM DOST CASU ŘEŠI ABYCH MOHLA CIET
HARA-KIRI - STOP-NYNI MI UZ NENAKREUVIS ZE Ž TECH
VLOVIN CO TAM PIŠEŠ ZIVIS MNE A SELU ROPISU.

VÍTE, ŽE ...

Každé tři vteřiny se narodí jeden Čínan.

Každých 300 000 miliard století se všechna hmota vesmíru promění na malé Čínany.

Každých 9 vteřin si jeden malý Ind přivře prst mezi dvoje a dá se do pláče.

Každých 10 minut se jeden manžel vrátí z práce dřív jako obyčejně a najde svojí ženu při přebírání šůčky.

Každou čtvrt hodinu projedou kolem Pisy autobus s americkými turistkami, bez toho aniž by na ně spadla šikmá věž.

Každých sto let se zmenší vzdálenost mezi Amerikou a Evropou o jeden centimetr a přitom je cestovně stále stejné.

Šdyž jdete stále za Polárkou, není jistě, že dojdete až na severní pól, protože protijedoucí auto vás mlie-odhodit přímě na jih.

Šdyž namáte po ruce revolver, můžete docílit toho samého výsledku tím, že zamáčnete kulku na to samé místo klávesou.

H o v a d a k y manifest

Obram
a oslava
debála

Jsem hovada, debilové, hlavní debilové; ale to není všechno.

Jsem hovada bez citů, bez ducha, bez rozumu, jsem snil země a pilíři světa, jsem čistá neprospěšná hovada - nic nás netrápí nic nás nedokáže znepokojit a proto ani my nikoho neznepečujeme.

Svět patří nám, ba on víc - svět patří to jsme my.

My hovada!

Prote hlavu vzhřu. Nemáme se za oštydět! "evýnašli jsme sice střelný prach, ani početní vesek, dokázali jsme však ošsi navíc: podmanili jsme si člověka.

Člověk je nejkrásnější trofej debila. Prote jej mezi sebou trpíme: at dál tvoří, at buduje budovy, at vynalézá vynálezy - my si všechno přivlastníme a připečeme. Tají se s tím dělat zázraky. Člověk vynalezl televizi, ale tím, čím dnes je, jsme ji udělali my, hovada. I když atomovou bombu vynalezl člověk, kreu dnes patří? Záse nám.

Jedno hovado se může mýlit, milióny však ne.

Šme neomylní.

My hovada, máme rádi hovno. A nejenom to: všechno na světě měníme v hovno, takže ho máme vždy dost.

Zabijíme slavíky a dělámé z nich pačtku, zabijeme židy a dělámé z toho dějiny. Zabijeme Jehanku z Árou, protože ohošme mí: pěknou světicí, zabijeme Indány, protože máme rádi kevojky.

Dějiny, tá jsme my - naše stopy jsou roztroušeny po celém světě. Když člověk přestal být opiel, stal se hovadám.

Hovado najde vždy větší hovado než je samo, které ho ještě víc zbevadí, vývin směřuje vždy od menšího hovada k většímu. Prote se my, hovada, hlásíme o svoje práva. Chceme, aby nás svět vzal na vědomí, aby si nás vážil a uctíval, aby věděl o našich hovadských činech a nepřipísal je těm, kteří na nich nemají právního zásluhu.

Je už načase, aby dvě století po deklaraci lidských práv, následovala i deklarace práv hovadských, tím dřív, že lidé jsou na tomto světě v zizivě menšině, náš úplně podrobení, hovadám a debilům, kteří jsme jejich absolutními pány.

At žijí zbevadělí debilové!

Sláva debilním hovadám!

H r a p r o d e b i l y - Hovadský nikádo

Vynypte obsah zápalkové krabičky na zom'a vyberte si z přítomných dobrovolníka, který se první přihlásí do hry. V každé společnosti se najde aspon jedno hovadé, které si o sobě myslí, že je superhovadé. Pořádejte potom ostatní hráče, aby dobrovolníka pevně obytli a obrátili hlavou dolů. Když to provedou, sváďte se nehy v kotnících a konce provazu upevněte na strop /nejradši na křistálový lustr/ tak, aby se ústy sotva dotýkal podlahy.

Klasická hra opočívá v tom, že dobrovolník sudi ústy sbírat jěmu zápalku se zomš za druhou, a to tak, aby se ostatní při tom nepohnuli. Jistě, tato by nebyla sama a sobě nic noudročného a nezajímavého: aby hra získala potřebný spád a napětí; ostatní hráči pěstmi a kpanoi rozbeupávají dobrovolníka a snaží se mu jeho úlehu co nejvíce ztížit.

Hra se končí ve chvíli, když dobrovolník zdvihne poslední zápalku. Tehdy ostatní hráči formou licitace sačnou od něho vymáhat výkupné, alibujíc šu, že ho po zaplacení sváší, že mu rozváží nehy apd. Jistě, je to jen fert, ale jen do vyvščenac výkupné zaplatí, znovu ho rozbeupávají a když se houpe nejvíc, nechají ho tak a získané peníze jdou společně propít do nejbližší hospody.

T e s t :

JSTE HOVADO ?

Odpovídejte: ano - ne

- Řekl vám již nějaký odporník /například policajt/, že jste hovado?
- Uvěřili jste mu?
- Máte v občanském průkazu, v rubrice "zvláštní znamení" poznámku "hovado?"
- Chce po vás holič zvláštní příplatek za to, že máte hovadskou hlavu?
- Chcete být radši zdravým hovadem, nebo nemocným Slovákem?
- Myslíte si, že hovada by měla mít vyhrazená sedadla v tramvajích a autobusech?
- Měli jste již někdy chuť vyvráždit všechny hovada, aby jste zůstali jediným?
- Myslíte si, že hovado zbělé, jestliže se umyje "azurem"?
- Považovali by jste za křivdu, kdyby hovada neměla volební právo?
- Ani právo bojovat za vlast?
- Ohlédnete se, když slyšíte křičet "Počkej, ty hovado?"
- Jestli z tohoto testu vyplyne, že jste přiveklé hovado, aby jste dál žili, půjdete se utopit?
- Toužíte být velkým hovadem, nebo aspoň větším než jste?
- Myslíte si, že hlavní je aby jste byl šťastný bez ohledu na to, že jste hovado?
- Jste aspoň šťastný?

/Jestliže jste byli takové hovado, že jste i jenom v duchu odpovídali na takovéto hovadské otázky, můžete se považovat za hovado sto procentní a více o tom nehovořte./

Nestačí, že jste hovado, musíte to i dokázat!
Legitimujte se hovadským průkazem!

HOVADSKÝ P R Ů K A Z

Jméno

Zaměstnání

Nositel tohoto průkazu má právo používat hrdý titul

HOVADO

a všechny výhody z toho plynoucí.

Perličky -----

Z DIPLOMATICKÉHO SVĚTA. - Panu H.B. šéfovi kabinetu ministerstva pro míry a váhy, vyrazily na jazyku vředy, hněsivé, od líbání, které dostal při udělování vysokého státního vyznamenání. Jeho manželka přesto přaze všechno požádala o rozvod

DESET KILO PRO MALÉ INDI. - Prvním státním aktem holandské princezny Betrice bylo vznešené a velkoduché gesto, které vykonala hned po své svatbě. Jelikož musela shodit deset kilo, aby si jí vzal Claus von Amberg - který se jednou zdůvěřil královně Juliáne: "Víte, při pohledu na tuto tlustou ženu, se mi obrací žaludek" - rozhodla se, že těchto deset kilo věnuje Mezinárodnímu fondu pro boj proti hladu. Vyslovila při tom přání aby Fond dal přednost hladujícím - prvňáčkům. Dvěstě patnáct malých Indů se takto zchránilo před strašnou smrtí hladem.

ROZMARY POČASÍ. - Pan Cyprián-Luc Delonclotome, generální ředitel akciové společnosti Delonclotome, Pou & Cornehume pomáhal své tajemnici po sledovatěls chodníku a při tom nechtě spozoroval - když se chodník leskl jako zrcadlo - že děvče nemá oblečené kalhotky. Svatba se bude konat v Saint-Honoré d'Éylau v nejužším rodinném kruhu.

UDALI BY JSTE VLASTNÍHO OTCE,
KDYBY PIL VÍC JAK LITR VÍNA DENNĚ ?

Rejaktóři HARA-KIRI odpovídají na anketu:

Bernier : Bez váhání, gestapu jsem ho udal pro menší věc, takže si to lehko domyslíte...

Cavenna: Dotkli jste se bolavého místa. Až po udání jsem pochopil, že nepije víno, ale kořalku a to ještě ze zavařovací sklonice, kde byl v lihu naložený můj malý bratr.

Fred: Už se to stalo: ale když jsem ho šel udat, potkal jsem cestou syna, který mezi tím udal mně. Proto vám píši na kancelářském papíru s hlavičkou věsnice.

Cábá: Neustále ho udávám, ale nepomáhá to. Má za sebou silnou oporu: je modelem pro malíře, kteří malují játra alkoholika, ledviny alkoholika a všechny součásti alkoholika, které vidíme na barevných tabulích protialkoholické líry.

Beiser: Kdybych se měl znovu rozhodnout, myslím, že bych již podruhé neudal. Před tím to bylo přeci jenom jednodušší; teď mu těch pět litrů musím každý den nosit tajně do bačky.

Hopf: U nás, in Dojčland, tam opilý neexistovat, u nás každý muset rozhodnout: buď opilý nebo autostráda. Prositi!

Topor: Víte jak to chodí: když neudám já jeho, udá ho někdo jiný. A ono je to přeci jenom hezčí, když to zůstane v rodině.

Cabu: Není udavač jako udavač. Udávat sem tam, po trošce, když člověk nepřehání, nemůže škodit. Ale nemělo by to být udání víc jak jedno denně.

Compain: Udat, nebo neudat? - tak stojí otázka. Problém je v tom, jak to udělat, aby ho sbalili dřív, než se nám v jídelně vyzvrací na koberec.

Lépinsky, Chens, Foulon, Prayer, Lajoux a ostatní fotografové:
A co kdybychom hovořili raději o našich honorářích?

Canavaggio: Odpovím vám, až dostanu odměnu za udání.

Albertino: Už dávno bych ho byl udal, kdybych se byl nebál, že si po cestě rozbiju hubu o kandelábr, ggg.

Lolotte, uklízečka: Já se s ním moc nepáru, když se ožere, zametu ho metlou pod koberec a je po parádě.

/překlad : A. Marenčin/

UNIFORMA

Sotva se bachař dotkl klíčem zámku, za okovanými dveřmi zazachotila židle.

Bachař se na Mírka podíval a ten pohled vypadal skoro pobaveně, že se Mírek bezděky pousmál, ale to už se dveře pootvřely a škvírou bylo vidět, jak těsně za nimi, před radiátorem, vypnutý jako struna, stojí vysoký obtloustlý pán již v letech, s centimetrovým ježkem šedivých vlasů, khaki kalhotách a obutý do sandálů.

A jak křičí kamsi před sebe:

"Fane veliteli, cela číslo dvacet tři, stav jeden, blášení podává odsouzený číslo šedesátpěšedesát Šimek Jindřich."

Bachař strčil do dveří, aby se otevřely do korán a pokynul Mirkovi. Mírek jím prošel s nákladem dvou dek, na předpažených loktech, dává je pozor, aby mu s dek nenjely jídelní misky a lžíce a nějaké ty osobní propriety.

A bachař se jeho zády říká: "Tak ode dneška jste tu dva, Šimek, odhlasujte si, kdo bude velitelem světnice." Ironií hlasu pro jistotu doprovodil ušklíbnutím,

Mírek si náklad položil nahoru na palandu, kde byl slavník prázdný.

"A chvíli si pro vás přijdu, Trnka," řekl bachař, "vykoupat, oholit a tak, znáte to, nesedíte od večerjška."

Mírek kývl a začal si prohlížet slavník a zkoušel, jak je tvrdý. Někde za ním se ozvalo jako výstřel "POZOR!"

Dveře se kovově zavřely a zámek zaklapl. A Mírek uslyšel:

"Když zavelím pozor, tak to znamená pozor."

Udiveně se otočil. Pak se přemohl, nechal všeho a udělal k němu ty tři kroky.

"Já jsem Mírek Trnka. Maucta."

Šimek pořád ještě stál u radiátoru a při Mirkových slovech, jakoby se upjal do pozorů. Hlucě připažený.

"Hodnost?" zeptal se podezřívavě.

Mírek se usmál. "Stojná, jako ty, kamaráde. Muki."

"Ptal jsem se vás na vojenskou hodnost."

"Žádná, soudruhu generále."

Šimek se o radiátor div nepraštil, jak to s ním cuklo. Ale pak se spokojeně usmál.

"Vy mě znáte?"

"Ne. Ale na generála to s váma vypadá."

"Ano vojáku. Divizní generál Šimek."

"No nazdar," řekl Mírek snechuceně a obrátil se k posteli a začal si rozbalovat deky.

"Jak to myslíte," zeptal se o radiátoru Šimek a hlas se mu skoro třásl.

"Já sice nevím, jak dlouho sedíte, feldmaršále, ale to už byste moh vědět, že muki nemá co myslit."

"Jak to se mnou chlape mluvíte," snažil se Šimek potíchnu předvést, že řve.

"Nedívám se jak s váma mluvím, ale proč s váma mluvím. Koukám, že to s váma vyzorá na tři vorlí péra." A už si Šimka novšimal. Šimek ještě řekl: "To si zodpovíte." Párkrát divoce přešel těch šest kroků k oknu a šest ke dveřím, ale potom si sedl k malému stolku a oní si začal psát.

Nevydržel dlouho. Jakmile si všiml, že si Mírek sul bažančata, a že leze nahoru na ustlanou postel, prudce odsunul židli a třemi různými kroky ukázal svůj rozhořčený obličej vedle Mirkovy hlavy.

Sotva ale řekl "Jak se opovažujete..." v zámku zaharašil klíč a Šimek musel skočit k radiátoru.

Bachař otevřel a Šimek se ze sebe marně snažil vykoktat hlášení, vrhaje ustrašené pohledy za sebe.

Ale bachař jen řekl: "Trnka, jdem na věc," a postavil se vedle dveří tak, že z něho byla vidět jen ruka hrající si s klíči.

Mírek se sesul s postele, valouzl do tenisek, popadl připravený raneček s mycími proprietami a vyšel z cely.

Bachař stál opřen o výplň dveří a pozoroval ho, jak se labužnický sprchuje. "Hornajs, vy jste vazba." řekl uznale a usmál se. Mírek vyhlédl z proudu vody. "Můžu se vás na něco zeptat, pane veliteli?"

Bachař nejistě přikývl.

"Je tady v domácím řádu nějaký předpis, že vobyčejný vojclové musej poslouchat šarže, když jsou taky muklové?"

Bachař ne ušklibl. "Ne ... ale zavedli si to tak mezi sebou..." Na chvíli se zamračil a pak se usmál. "Někdy mám pocit, že jsme tu zbytečný, sami sobě si bachařeji mmonchem šíp, než by jama to dovedli my."

Když si všiml, jak Mírek už ze zvyku pospíchá, aby nemusel vyběhnout třeba napůl namyšlený, jak se to kdysi dělávalo, řekl: "Klidně si dejte na čas, Trnka, radši budu stát tady u vás, než se dívat na ty mukly zkamenělý v pozoru ... Tak vy nejste žádná šarže? a obezřetně vykoukl ze dveří.

"No. Vobyčejnoj vojcl. To už vlastně ani není pravda. "a řadovýho vojcla dš jsem trošku staroj."

"Jak už dlouho sedíte?"

"Dovátej."

"A kde jste se tu najednou vzal, člověče?"

"Co já vím. Když nás vzali muklovský hadry, šla hláška, že jdeme domů. Ale všech dvacet, co nás z lágru jelo, jsme měli vojenskej soud, tak jsem si hned říkal, že je to nějaká zrada."

"Z kterýho lágru?"

"Z Březová na Příbramsku."

"A vy tomu nevěříte, že byste mohl jít domů? To jste někoho zabil?"

"Ale kdepák, to už bych byl dávno doma."

Bachař tu větu vyhrknul nosem. "Politika, že jo?"

"Nóóó.. vono to moc s politikou společnýho nemělo, abych byl upřísněj. Vlastizrada. Teda u mě spíš Frantyzrada."

"Jaká Frantyzrada? Co to je za kravinu?" a znovu se podíval na chodbu.

Bachařův obličej se při tom rozhovoru jaksi oduniformoval, zvlášt když si ještě sundal brigádýrku a čelo bez stínu štítku zjasnělo, omládl, oči ztratily profesionálně podezřívavý výraz. Div, že nezmoudřely.

Mírek tuto změnu pozoroval raději jen chvíličku a hned zase strčil hlavu pod blahodárný proud vody, aby bachař nepoznal že ho to baví. A když si pak vytrhl vodu z očí, zadíval se někam ke stropu, jakoby se rozpomínal.

"Tenkrát v padesátým sloužila na čáře armáda. A náš starej si tam vzal paničku. A ta panička byla pěkná. A proto nás starej nachytil. A když pak přišel na to, že mi ona zpřijemnuje i těch deset ostrejch, poslali mě se zvláštním úkolem na čáru a tam mě nechal zatknout pro útěk. No a jmenoval se Frantaa protože to bylo se zbrání a ve službě a na čáře, vyfasoval jsem trest smrti, z toho jsem dostal doživotí, s doživotí pětadvacítku, s který mi pak deset sundali. To je všechno. Někdy když někomu ten srdcervoucí příběh vypravuju, zaspívám nakonec jako přídavek kde domov můj."

B bachařem to šklablo, ale neohradil se. Za chvíli jako ve snu řekl:

"Tak to vám ještě zbejvá šest ... no teď už je mi to jasný ... proto voní vás sem šoupli..."

"Taky mě to napadlo," řekl Mírek z pod ručníku. "Ale jedno mě na tom sere, to se vám klidně přizná."

"Že jsem vás šoup k Šimkovi, žejo? Ale tady, si člověče, nevyberete, kdybych vás nešoup ke generálovi, šoup bych vás k majorovi. A ty maj navíc ještě mindráka, že nejsou generálama."

"To ne, to je mi fuk. Mě jen sere, že od toho okamžiku, kdy mi vzali muklovský a dali mi tenhle vojenskej erár, sardím naftalínem úplně stejně jako ten generál."

Bachař se rozchechtal, vzal mezi prsty rukáv, který vedle jeho obličej je visel s věšáků, ušklibl se a zakýval hlavou. "Náš starej je přece jen kouma. Sebrali jim lodičky. Voní by se asi usalutovali. A my taky. Ještě klika, že je léto." Hajednou se zaposlouchal a vystrčil se dveří ucho. Pak vyhlédl.

"Je tam nějakej cvrkot, musíte sebou srahnout Trnka... Vy jste na tý Březový fáral?"

"No, celých těch pět let. A před tím skoro tři roky na Jáchymovsku. Nikdy mě nenapadlo, že by se mi mohlo stejkat i po tom farání."

"Kyslíte tady?"

"No."

plukas má mít pucáka?"

Karel se zamračil. "Tak to teda o tobě byla řeč," řekl a zamračil so.

"Jaká řeč?"

"Jsi na cele se Šimkem..."

"A já je... No jo... Má hejt?"

Karel se ohlédl po staviteli. Pak vzal Mírka za loket a táhl ho pryč. V chodbě mu to dopovídal. "Nepodceňuj je Míro. Šimek už tě hlásil štábu."

"Štábu?"

"Uznávaj, že jsou zavřený, ale neuznávaj, že by kriminál mezi nima smazal rozdíly v šaržích. Naopak. Považujou kriminál něco jako za vyjimečnej stav."

"A ty?"

"Mě do toho nepleť, je nás tu asi dvacet, úpaněláci, pár kluků z Anglie a pár svobodovců - a jsme z toho skoro šilóný. Děláme jeden průser za druhým, aby nás voďsaď dali pryč, ale kdepák. Naftalini to o nás vědí, ale na nás si netroufaj, nejnižší šarže je z nás Popík Fitra a ten je major... jenže s tobou je to jiný..."

"Proč, hergot? Půjdu s váma do party a at si všichni trhnou nohou."

"Hovno, maj mezi sebou i stannej soud. Při nejlepším tě za porušení subordinace voďsaď k nejhorší práci."

"To teda nevoďsaď. Jdu bagrovat a tou škodovkou."

"No taky bys třeba nemusel, viš houby, co se tady děje. Nebo by ti třeba mohlo něco spadnout na hlavu. Nebo se s tobou propadnout nějaký lešení. Za tuhle cenu se šprajcovat? Stojej ti za to?"

Mírek mlčel

Karel za chvíli stísněně řekl: "To je jasný, že budem s klukama dělat, co budem moct, abysme tě ochránili, ale dvacet proti stoosmdesáti je málo..."

"To jsem se teda dostal do pěkný prdole. To jsem tu jedinej voják?"

"No. Je vás tu pět. Ale ty čtyři poslouchaj jako hodiny. Dělej pucáky, pomáhaj pánům ze štábu plnit normu a tak."

"A voni by chtěli, abych já tažy... spadli z višně, nebo co?"

"Nedělej ze sebe blba, Mírku. Poznala jich za ta léta dost, abys moh vědět, na čem s nima jsi, ne?"

"Tím spíš se na ně vyseru."

"Hele, Míro, to, že se voďsaď má jít domů, to je pravda. Prej snad už, dokonce za tři neděle. Tak se to snaž nějak překlapat. Vždyť to je chvílička, budem se tě snažit chránit, jak to jen pude, ale ty se zase snaž moc ja neprovokovat, viš, že jsi na to byl vždycky kadet."

"Se Šimkem na jedný cele, to není možný, Karle, na mou duši, to je fantastickéj blbec."

"No nic, ono to nějak dopadne... A jak ses vůbec měl těch pět let," přehodil Karel výhybku.

Začali vzpomínat.

Za pomoci civilního šmíráka, takového špinavého pačesaného kluka, rychle dělal pokroky, a nabíral již desátou lžici, když slyšel vzdálené údery kovu o kov, trošku připomínající zvony.

"Káte svačinu," řekl kluk. "Děte táhle do toho baráku, to je závodka, vozej vám tam polívku."

Šel.

Před barákem se řadil útvar. Do pětice. Postavil se dozadu. Kdośi řekl: "Když se chcete zařadit, musíte nejdřív požádat o dovolení."

Mírek se po hlase jenom otočil, ale neřekl nic. Pak se ozvalo: "Slyšel jste" a čísi ruce se ho pokoušely vystrčit z řady. Máchl za sebe a ozvalo se zaslyknutí.

"Vojine Trnko, pojďte se mnou, prosím vás," uslyšel najednou z druhé strany. Ohlédl se. Mimo útvar stál úplně plešatý hromotluk s orlím nosom. Jakmile uzoužil, že ho Mírek hodlá poslechnout, otočil se a šel pryč.

Mírek ho dohnal. Výhružně se zeptal: "Chtěl jste snad něco?"

Ten se na něho jen podíval, klidně a skoro s úsměvem, a řekl: "Ne, nechtěl, jen nás Karel prosil, abychom se snažili vyvarovat vás malérů. Pojďte se mnou a pořádek se mě držte. Pak vás doprovodím k bagru. Každý den se vás jeden z nás takhle postará. Vy se zase postarejte abyste zbytečně nevyhledával incidenty. Paratujte na to, odsud půjdete domů jako vojím a že mnozí z těchto lidí se vrátí zpátky do svých hodností. Myslete na to, že stejně jako kriminály je nesartelná i armáda. Říkám vám to všechno

proto, že si vás Karel nesmírně váží. A on si váží málokoho."

Kdosi se jim postavil do cesty a vzal si plešatce stranou. Fleštec se pak vrátil a jen na očích mu bylo vidět, že má starosti.

"Stalo se, čeho jsme se obávali. Mám vás předvést před štáb."

"To si ale děláte srandu, žejo," Mirek za celou tu dobu promluvil poprvé.

"Obávám se že ne. A dokonce vám všem doporučuji, abyste se nechal předvést právě mnou. Mchu vám zaručit, že se vám nic nestane."

Štáb zasedal v kádně, která se nepoužívala.

Jednání bylo velice stručné. Za stolem sedělo pět mužů a jeden z nich povstal a řekl:

"Pro hrubé porušení subordonace a okázalou neúctu k nejvyššímu představenému v mimořádných podmínkách a mimořádném stavu odsuzuje se voják Trnka ke dvaceti dnům rájů a k jakékoli službě, ke kterému jmenovaného vojína určí divizní generál Jindřich Šimek. Tato skutečnost je vám citována ke dni 5. června t.r. rozkazu."

Na přímluvu samotného generála a vzhledem k vašemu mládí jakož i k neznalosti poměrů bylo rovněž rozhodnuto, že od vašeho potrestání bude upuštěno, jakmile projevíte sdostatek pochopení pro naši věc tím, že byste opatřil pro všechny příslušníky armády v této věznici jednotnou pokrývku hlavy.

Ochod."

Uvědomil si, že se jeho pravá ruka chce pohnout a zsalutovat. A že jeho svaly se vzpírají vůli a že chtějí postavit tělo do pozoru.

Ale ještě než se otočil, všechny si je prohládl. Jednoho po druhém. Dívali se mu do očí opravdu ve smyslu rozkazu, který mu právě přečetli. To jest sice přísně, ale spravedlivě, jak říkávali bachaři na Jáchymovsku. Bylo to o to horší, že v těch pohledech, bylo něco dokonce jako vztah. Snad jako přátelství, ne-li otcovské vřepnutí.

Někde v prsou se mu to zachvělo jako vzpomínka na chlapecké dojetí, předcházející pláči.

Dveře do cely, p' kuď se z vnější strany neotočilo klikou nešly zavřít. Z venčí se v pravidelných intervalech ozývalo nejdřív bouchnutí a pak cvaknutí, jak bachař chodil od cely k cele a zamykal je.

Šimek vešel a okamžitě si začal kartáčovat nahadlého ježka. Mirek nic nepředstíral, stál u okna a nespouštěl oči z dveří, a čekal a poslouchal jak se bouchání a cvakání blíží a v očích se mu střídala nedočkavost s radostí z toho, že generál dělá jakoby nic a při tom jak má přece jen respekt nebo alespoň obavy.

Konečně to cvaklo vedle, jeden, dva, tři, čtyři dunivé kroky, ale místo bouchnutí se dveře otevřely, generál se narovnal jako prasklé péro a ve dveřích stál bachař, který Mirkovi asistoval při koupání, brigádýrku do týly, pod kravatou rozepnutý límeček, po Šimkovi jen sjel očima, ale na Mirka se zadíval, než řekl, "Trnka pojďte se mnou."

A Mirek taky sjel po Šimkovi očima a pak se zadíval na bachaře a nepustil z něj oči, dokud kolem něho neprošel.

"Počkejte než to pozamykám," řekl bachař a šel k vedlejším dveřím.

Prťofe těch dveří bylo alespoň ještě deset, Mirek se opřel o zábradlí ochozu a díval se pletivem, nataženým po celé ploše patra mezi ochozy, aby se nikomu nepodařilo spáchat sebevraždu, na černobílou šachovnici podlahy v přízemí.

"Takhle to asi viděj ryby, když jsou chyccný," řekl.

"To byl můj sen jako kluka," ozvalo se za ním, "chytot rybu velikou jako člověk. A teď jsem šťastnej když chytím dvoukilovýho kapra."

"Tak abyste věděl, vo co de, a že já stím nemám co společnýho," řekl pak v kanceláři posunul na kraj psacího stolu lejtstro. "Neříkám to proto, abych si u vás úplnul ale mám rád rovinku. A pak... Já v porovnání s nima se všema, jsem s těmahle svejma frčkama vlastně taky vojcl..."

Mirek pokýval hlavou. Skoro se usmával. "Hm... tak teda dvacet dní. Bibý teda nejsou... Kdo to peal, nevíte? Přeci už ja znáte, ne?"

"Klepal to tu na stroji Pařízek... Myslím, že je major, takovej dlouhaj, hubenej."

"...vopólenej, ředivej," doplnil Mirek.

"Moment, abyste se nestrefil do toho nepravýho. Ten to nevymyslel. Ten to jen vopcal s papírku. Měl dnes děvátáka, tak to jen vopcal. Zěl prostě službu. Náhodou tenhle Pařízek je docela slušnej člověk..."

"Děvátáka?"

"Na to jste ještě nepřišel? Vedou to tu normálně jako odloučencu jednotku."

"... nebo vodloučenou armádu," pochopil Mirek.

"No," bezděčně odpověděl bachař, "velitel jednotky..."

"... divizní generál Šimek," doplnil sarkasticky Mirek.

"No. A jeho pobočníci. A náčelník štábu a štáb a hospodářský a prokurátor a lékař přestě jako v normálních kasárnách..."

Bachař vstal. "Abyste si nemyslel, že jen tak kecám," řekl a šel do rohu k umyvadlu, zvlíhl kbelík a pustil do něho vodu. "Pomůžu vám s tím. Sem dolů z cel vidět nemůžou, i kdyby se jim podařilo vodšcupnout vizýrku... Ale už s tím musíme začít hojtnout, protože teď už jich má sposta z nich natažený uši, jestli je slyšet týct vodu, jestli je slyšet kýbl pošupovanéj po dlaždicích a plácání hadru... všichni to už dělali a ty zvuky poslouchaj a znaj je do posledního puntíku."

Mirek pozoroval jak se kbelík naplňuje, poslouchal bachaře a pořád při tom vrtěl hlavou a mražil se a pevně se držel okraje stolu. Ale najednou sebou cukl, vstal a dokonce se i pouсмál.

Šimek stál v lati, břicho natažené, že skoro nedýchal, a díval se před sebe na stěnu.

Mirek prošel kolem něho a po dvou krocích dveře bouchly a zámek s dvojitým klapnutím zapadl. Došel k palandě, během čtyř kroků si stačil evláknot kazajku, zastavil se, hodil ji na slámník a vyhoupl se za ní, natáhl se a na břicho si začal balit cigaretu.

V mlčení měl praxi. Proto po chvíli začal Šimek. Ticho, opatrně, otcovsky, ale přesto jaksi důrazně. "Doufám, že jste pochopil, že vaše potroštění je vlastně symbolické. A precedenční. Lépe takto, než později v míře mnohem ... mnohem ostřejší... a důraznější. Jak jsem se dozvěděl, máte tu dost známých, jistě vám již řekli, že již v brzké době máme odtud jít všichni domů, a uznáte, že nemůžeme dopustit, aby sobemenší nakázon jednotlivce otřisla tím, čím dýchá celý kol... čím dýchá celý útvar... nadějí na brzký návrat. Ve jménu této naděje vás žádám... ano, já generál, vás žádám, vojína, žádám, abyste opustil od všech tvrdohlavostí - - nedej Bůh - snad i provokací. Jako například teď ležíte oblečen a obut na kavalci ať víte, že se to jedná neamí, jedná že v nejbližších chvílích příjde ... příjde naši představení na prověrku. O kouření vůbec nemluvě. A nemluvě o soužití nás dvou jako dvou vážně obývajících tutáž celu, k čemuž takovýto postoj rozhodně neprospívá. Tak tedy..."

Mirek se nepohnul tak dlouho, dokud necítil, že Šimek z toho ticha a netrpělivosti a napětí dostává cukaturu v celém těle. Pak se otočil na bok, podepřel si rukou hlavu a zadíval se do Šimkových překvapených, mžikajících očí. Ještě se tak chvíli mlčky díval, až konečně řekl žoviálně s úsměvem:

"Te máte tak, pane Šimek, se mnou je to těžký. Já jsem takovej, prostoj, vobydojnaj člověk, kterej na všechno reaguje, jak se říká, pučově. A here všechno šilně vážně, ba dokonce by se dalo říct, tragicky. Takže si nerad hraju. A v tom je ten průser, že je to v životě lidským zařízený tak, že když si někdo hraje, jinej si hrát nechce. Takže jak vidíte, a jak výstižně říká náš lid, je to se mnou na hovno. Já už jako malej jsem si hrál na kauboje. Na vojáky nak ne, věříte?"

Odměl se, protože jeho uši, vyovičené na některé druhy zvuků a hluků, zaslechly pravidelné cvakání, nesrozumitelnost hlášení a bouchání dveří. Jediným navyklým pohybem se svezl z palandy vedle Šimka. A řekl:

"Blíže se bachaři a prověrkou. Měl byste se učesat."

Vůbec se na Šimka nepodíval, a přesto viděl jak Šimkovo zděšené vědomí pomalu přichází k vědomí a jak v okamžiku, kdy i on zřetelně zaslechl blízký se bachaře, už ze zvyku a drilu se začal pohybovat na místě a znázorňoval špěch, strnule a trhavě.

Mirek řekl: "Ještě v pozoru bejt nemusíte. Eště tu nejsou pane Šimek, hlavně se nějak snažte dostat se ke mně, abyste to mohl odhlásit. Ale jestli jste indiopenčvenej, já to za vás vezmu, jednou mě snad neubude."

Dveře se s cvaknutím otevřely a to cvaknutí jako by bylo cvaknutím klíče, natahujícím péro. A ta vteřina mezi cvaknutím a objevením se dvou bachařů stačila, aby hlášení podával jako struna napnutý generál Šimek, muž v plném rozkvětu svých sil.

To také způsobilo, že Mirek chvíli po bouchnutí dveří nasadil zcela jiný tón.

Věcný, úsečný, ostrý.

"Takže o rajóny ani tak nejde, těch jsem se už v životě nadělal tolik, že dalších dvacet dní by mi šel noc neudělalo. O co tedy asi jde, víte vy stejně jako já. Vy malý šeekej Alexandře Velikej! A abyste z toho měl něco i vy, vyslechněte teď, generále přes divize, denní rozkaz vojína Trnky."

Stál při tom u palandy a opíral se o ní loktem. Šimek si před tím sedl a - nebyv prověrkou sebevědomí - chystal se k čištění pracovní obuvi. Nejdřív dělal, že vůbec neposlouchá, ale bylo na něm vidět, jak s ním každé slovo o něco víc zalomcuje. Když Mirek domluvil, najednou se generálovi trhnutím narovnála hlava, skloněná k botám, sanice sebou cukaly. A v okamžiku, když chtěl něco říct, tedy v okamžiku, na který Mirek čekal, Mirek řekl:

"Za naprosté nepochopení a soustavné odmítání pochopení významu slova mukl, rozhodl jsem se pro exemplární potrestání mukla Šimka Jindřicha ke dvaceti dnům rajónů a k jakékoli službě, ke které jmenovaného určí mukl Trnka Zdeněk. Tato skutečnost je vám citována z rozkazu ke dni 5.června t.r.

Aniž by se kdo přimluvil a vzhledem k vašemu stáří jakož i znalosti poměrů bylo rovněž rozhodnuto, že od vašeho potrestání se upustí, jakmile projevíte schopnost pochopení pro naši věc tím, že byste své oficiální armádě dal příkaz k demobilizaci. Odchod ne, ale pohov."

A zase se odmlčel a zase čekal až Šimek bude chtít svůj vztek zformulovat do slov, a do toho řekl:

"Protože jsem v životě žádný rozkaz nezískal nevymyslel kromě tohoto, kterej jsem od vás opsal, musím vám to ještě bliž objasnit. Po celou dobu, co já budu dělat rajony dole, budete dělat vy rajony tady na cele. Každý den vydrhnete podlahu do běla a vyglancujete hasl tak, že byste z něho mohl jíst. A v případě, že byste nechtěl, budete bit. A kdybyste se pokusil ode mně nějak dostat, budete ještě před tím tak bit, že jata sá o vás budou nyslet že jste se pral s větrným mlejnem. Samozřejmě budete bit vode mně. To je všechno. Ještě bych vám radil, abyste se do tý podlahy pustil teď hned, ráno byste to třeba nemusel stihnout, když tak dlouho stělate a hned byste se musel hlásit marod. A venku je teď krásně. A já abych vám teď nevdal si zase radši lehnu nahoru."

A vyhoupl se na palandu a začal si na břicho balit další cigaretu. Trvalo to dále než čekal, že to bude trvat. Už asi po čtvrté vyfoukl kouř, když se po jeho boku objevila Šimkova hlava. Takové oči Šimek ještě neměl. Bylo v nich šilenství šel z nich strach. Couvnout ale Mirek nemohl.

"Jestli vám můžu radit, radši nic neříkejte. Hned se do toho pouštět nemusíte. Já klidně počkám. Ale pak budu muset holt slízt a pomoci vám. Já plním vaše rozkazy, vy zase musíte plnit moje, to se holt nedá nic dělat. Když chceme zůstat muklami. Že jo."

A otočil se obličejem ke zdi, věda velmi dobře, že se mu teď musí Šimek koukat někam na zadek.

S přimhouřenýma očima čekal, každý sval připravený, a rukou ledabylo položenou na boku zatnutou v pěst.

Pak cítil jakýsi pohyb. Sám se ale nepohnul.

Až to nekonečné hluboké ticho bylo přerušeno prvním zvukem.

To zazvonil kbelík, ten charakteristický zvuk, když se kbelík vezme za drátěné drhadlo a zdvihne se.

A stejně charakteristický zvuk je, když se pustí voda a začne dopadat na dno kbelíku.

Šmírák Franta měl hlavu jako koleno. Vypadalo to, jakoby měl hlavu nad opáleným obličejem potaženou bílou punčochou. Mirkovi vyzvětlil, že jeho máma prohlásila, že dostane vří a táta ho zavede k holiči. Zpočátku, že byl strašně nešťastný a že nechtěl přijít do práce. Ale teď už byl na to skoro hrdý, protože se rázem stal středem pozornosti a kdekde s ním mluvil. Pohládl si lebku.

"Je to pohodička, furt mi v těch pařákách bylo vedro, a teď budu na hlavě cojtít, jak fouká chladivej vítr."

Jenže chladivý vítr vůbec nevál. Počasí bylo spíš jak v polovině července, než než na začátku června, Mirek se musel svlíknout do trenýrek.

Na rozřbavené stěny budky nemohl ani sáhnout. Z jamky pod krkem mu vyvěral a roztékal se po chlupatých prsou pramínek potu. Leskl se, jakoby ho něčím namazal.

Pak se jim zaschl závrh na líci. Bylo to po obědě, výheň vyvrcholila, klíče byly

rozřhavy, matky na šrouboch zapečené, mordovali se s tím, přes rty jim tekli pot, na nos usedal prach, který zvířovali bušením kladiv. Šmírek si stále častěji hladil lebku, že ji měl šmouhací pomalovanou jako indián. Přesto bylo poznat, že mu kůže, nezvyklá sluníšku, stále více rudne.

Ať řekl. "Už to nomážu vydržet. Jako bych měl na hlavě rozpálený plech."

"Tak si na ni něco dej. Dyť čoveče dostaneš úžeh."

"Dyť já ale nic nemám."

"Tak si udělej z novin takovou tu čepici, jako maj malíři prkojů."

"Dyť tu nikde nejsou noviny."

Proti Frantově prostomyslnosti bylo těžko argumentovat. Poslal ho alespoň si svlažit hlavu pod hadicí.

Franta se vrátil od hydrantu a otíral si obličej a lebku špinavým kapesníkem. Pak si kapesník položil na hlavu. Tvářil se valice spokojeně.

Mírek ho zadumaně pozoroval.

A najednou se dal do hlasitého smíchu.

Když údery na zavěšený kus koleje oznámily konec práce, Mírek se pustil do hledání Šimka. Telo mu to dost práce, protože Šimek se pustil zase do schovávání před Mirkem. Když ho Mírek konečně lapil, Šimek nevěděl, jak se má tvářit. Před Mirkem nechtěl vypadat povýšeně a před svou armádou zase pokorně. Netvářil se tedy vůbec, jen se nenápadně a neustále ohlížel.

Mirkovi se jen s obtížemi dařilo nesmát se.

"Asi nám oběma skončej rajóny, generále. Budete muset vydat rozkaz, aby byl zrušen můj trest. Nojo, přišel jsem na jednotnou pokrývku hlavy. Na mou duši."

Za dveřmi se zase v pravidelných intervalech ozývalo tentokrát jenom cvakání a bachařovo "Nástup do práce", a ten zvuk se zase blížil.

Mírek byl podivně rozdechvělý. Skoro z hrůzou pozoroval generála, jak si váže na svém kapesníku čtyři uzly, jak si takto upravený kapesník usazuje na hlavě, jak uzly podle potřeby utahuje a povoluje, jak se prohlíží ve vyleštěném mosazném plechu tlačítka nad záchodem.

A pak to i v jejich dveřích cvaklo, uslyšeli "Nástup do práce" a Mírek skočil ke dveřím a otevřel je dokofán.

Na druhé straně hlubiny potažené sítí byly po celé délce patra otevřeny dveře cel a v nich stály dvojice mužů. A všichni měli na hlavách khaki kapesníky s uzly na všech čtyřech rozích.

Mírek za sebou cítil pohyb. Otočil se. Za jeho pravým ramenem generál salutoval. Naproti se pohnuly paže, prsa se vypjala, rty se stáhly hrdostí. Celá řada zasalutovala.

Z jejich patra byl jediný který byl prostovlasý. Stejně jako první den, skláněli k sobě hlavy a dívali se za ním. Jenomže s tím rozdílem, že Šimek se toho nezúčastnil.

A když pak zaznělo "Pozor, pochodům vchod" a ten podivný útvar se dal dupavě na pochod k ozářenému obdélníku otevřených dveří a všechny ty kapesníky se na všech hlavách otřásaly, připadal si tak hloupě, že se musel smát. A když pochodovali k bachaři a ten na ně vyjeveně zíral, nevnímaje hlášení, Mírek si musel zacpat ústa rukou, aby se smíchy nerozkvokal.

Bylo to skoro stejné, jako poprvé. Jenže tentokrát to byl místo Bohdana dozorčák, který je ráno vedl do práce.

"Vojine Trnko, pojďte se znou".

Mírka ale jeho kapesník rozvzteklil.

"Víš co, vyliř mi prdel, jo?"

V tom okamžiku byl uchopen několika rukama. V rovině jeho očí se začaly míhat khaki kapesníky.

Projela jím radost a síla. Nahrabil hřbet a jediným pohybem se vyprostil. A začal kolem sebe bít. Hned se nico kolem něho udělalo volno, ale kruh sílil počtem přibývajících kapesníků. Všechno se uklidnilo. Nikdo nepromluvil. Prohlížel si jednoho po druhém.

A do toho ticha žblunklo slovo.

"Rozhodl"

Mírek se postavil na špičky, aby lépe viděl přes otáčející se kapesníky.

Nemýlil se. Šimek. Bledý, ztuhlý. A prostovlasý. Znovu řekl:

"Rozhod."

Vedle něho stál Karel. V ruce držel kus gumové hadice. O dva metry stál Bohdan Švajgr. Byl po pás nahý a ta opálená kůže a opálená lebka a hadice v ruce z něho dělaly válečníka z doby Džingischána.

Mírek rychle pohnul hlavou. Hustý kruh kapesníků, který ho svíral, byl obepnut ještě jedním kruhem, mnohem řidším, ale mnohem pevnějším. Nemusel je počítat, nemusel si je prohlížet. Veděl, že jich je dvacet, že jsou prostovlasí a že mají hadice v ruce. Nebo něco hadicím podobného.

Proč jenom pro mě ta plechová hlava přišla... vlastně co kecám, ta kapesníková hlava?" zeptal se Mírek, když potom nedělal na kraji výkopu a jedl z ošusů polívku.

"Já ti to přečtu," řekl plnou pusou Švajgr a šmátral v kapse. Vytáhl zmačkaný papírek, roztáhl jej a uhladil na koloně.

"Výňatek z rozkazu. Dnešním dnem se ruší trest, uložený vojínu Trnkovi Miroslavu rozkazem z 5. června vzhledem k tomu, že voják Trnka splnil všechny podmínky, které tento trest rušily.

Potrestání. Pro soustavné zmačkávací odeítání nošení součásti úvarové uniformy se voják Trnka Miroslav trestá dvaceti dnů rajónů."

Bohdan dočetl, sbalil papírek do kuličky a kuličku hodil do výkopu. A pokračoval v jídle.

"Vo tom určitě Šimek nevěděl," řekl Mírek a usmíval se.

Lehl si na záda a za hlavu zabořil ruce do čerstvé hlíny. Všiml si, že si ho Karel zadumaně prohlíží. Ale spíš k sobě než jemu řekl:

"To ten jsem už toužil jako na kluk. Pejt vzbuřencem."

A po chvíli ještě řekl: "A pak jsem taky toužil bojt pilotem."

Pak vzdychl a dodal:

"Aspoň že jsem ten vzbuřenec."

/1968 - zkráceno/